

s hogy lám, mennyire kézbe fogható a halálom.
A csont véletlenül nagybátyám íróasztalában maradt.
Véletlenül?
Azt hiszem, még mindig nagyon akartam élni,
nem pedig szüntelen farkasszemet nézve a pusztulással.
Gondolom, mélytudatom kormányozott úgy,
hogy ott feledjem a pici csontot.

Ma már vállalnám,
de szegény nagybátyám is elment azóta,
a csont pedig bújócskázik valahol.
Eldobta volna? Nem hiszem.
Biztosan újra eltemette.
de nem tudom, hova.

Csak azt tudom, hogy anyám nemcsak az álmaimban,
hanem ily különösmód, ily tapintható misztériumban,
testben is eljött hozzám,
a sírból kézzel kézre vándorolva megtalált,
kisujját szelíden fölkinálta,
s talán még intett, sürgetett is, hogy menjek már.
elkeveredni újra.

Mikor még élt szegény,
tisztán szólt hozzám tiszta hangja,
s még nem vétettem Isten ellen,
csak ellenem vétett az ég.
Ma ismét tisztulok,
és mind tisztábban hallom tiszta hangját,
de azt hiszem, újra bántani kezd az Isten.

Közeledem anyámhoz.

PINTÉR LAJOS

A virradat kertje

Allnak a virradatban
legszebb köztéri
szobraink: a fák.

Éneklő szobor

Szeretlek. Ez még nem az. Várj,
nem mosakodtam reggel óta.
Nézd, nézd a rianó:
kettéreped a lepedő.
Szeretlek. Te is szeress,
fehér lófej-csont a hold.
Elfuthat velünk a szél.
Hajszálgyökér: hajad szálába
kapaszzkodó kezem: gyökér.

A kölyke-dajkálta anya

Atvonul rajtunk a zápor,
menetrendszerűen, mint egy hadosztály.

Atfut képzeletünk kövén,
meztelenül, mint egy kamaszlány.

Vihar utáni
— vagy újabb vihar előtti? —
a Csend.

Cselleng egy kicsi, ázott csirke a kertben.
Lábnyma: földi csillag. Ahova lép,
összefut ott a víz, meg-megcsillan.

Nézem, ahogy a zöld madár,
megrezzenti szárnyát a fenyőfa, elszáll.
Szállna ő is,
de fönnakad a rácson, futkos a rózsza,
földrehullatott szíromja piros köpés.

Az udvarra kilép
s elcsúszik, térdére bukik anyám.
Nézem távolról. Ölel valamit,
úgy tűnik: pulikutyát. Közelről nézem:
amit ölel,
fekete föld az, a sár.

Birkózik a zápor
fekete kutyájával, a sárral,

s ott birkózik velünk is, motyogván:

csak egy kölyköt akartam,
csak jövőjét akarta kihordani általam a világ,
s szültem költőt, szültem világ szélére görgetett
követ, két tonna katonát.

Ott birkózik fekete
kutyájával, a sárral,
s ott birkózik velünk is, motyogván:

szarvassá változott fiak,
szarrá, vassá ne váljatok.

Odafutsz anyádhoz. Fölemeled.
Dúdolod: csíja, csicsijja,
dajkálod, elmúlás újszülöttjét,
dúdolod: csíja, csicsijja.

1981. Koraősz. Koraest. Cselleng
egy kicsi, ázott csirke a kertben.
Lányyoma: csillag. Ahova lépsz,
összefut ott is a víz, megcsillan.

NAGY IMRE: GAÁL GÁBOR